

Ett 10mila med många starka känslor

10mila lämnar sällan någon oberörd, allra minst mig, men årets tävling överträffar nog allt jag har varit med om under fyrtio år som aktiv och ledare. För mig personligen är det stor skillnad att nu också vara UK. Att gå från förmedlare av laguttagning till ansvarig för laguttagning, gör att man blir berörd av löparnas insatser på ett annat sätt.

Historien om herrarnas förstalag har jag valt att lägga i en separat artikel, här berättar jag en del om allt annat som vi fick uppleva på plats denna härliga men något kylslagna helg vid Grosvads IP utanför Finspång.

Först och främst kommer jag att minnas alla fantastiska insatser av löparna. Från Amanda och Smilla som placerade damlaget på 32:a plats med riktigt slagläge efter nattsträckorna, via Annie som stod för en fantastisk startsträcka i andralaget till alla våra oerfarna juniorer i herrarnas tredjelag som närmast sensationellt tog sig in på 124:e plats av dryga 300 lag.

Men sedan kommer jag naturligtvis också att minnas oron över Helenas saknade passertider och det slutliga beskedet om hennes olycka. Som den läkare hon är förmedlade hon direkt i första kontakten att det inte var någon fara med henne men att fortsatt löpning var helt uteslutet.

Tänk vad snabbt man kan avläsa uttryck i ansikten. Julia hade börjat gå in i jaktmode och var fullt medveten om att det kunde bli med tåtkänning. Trots sina sjukdomsproblem under våren fanns det absolut ingen som var mer lämpad för denna uppgift än just hon. När beskedet kom från skogen blev det som att proppen gick ur och fokus blev på helt andra saker.

Och jag tänker naturligtvis på Love på sistasträckan i andralaget som i ett ögonblick av okoncentration stämplade fel vid en TV-kontroll. Det är så lätt att säga innan att alla ska kolla kodsiffrorna, men så uppstår situationen då tanken redan förflyttats till nästa moment och så blev det inte som planerat. Hela det laget gjorde för övrigt också en rakt igenom lysande insats och var på väg mot en placering runt 60.

Övriga som gjorde intryck på mig var ständigt glada Ida Kölzow-Forsén (definitionen på en UK:s drömlöpare) som utan minsta problem med kort varsel tog sig an den längsta sträckan vid en okristlig tidpunkt på dygnet och likaledes trygga Karin Stadig som på ett tidigt stadium anmälde sig för längsta sträckan i tredjelaget med det tydliga beskedet att jag kommer runt utan att springa så vansinnigt fort.

Sedan en tanke som slår mig när jag tänker tillbaka på helgen. Som stafettansvarig är det jag som har en stor del av löparkontakten och den som skickar ut information, men bakom fasaderna görs ett helt enormt arbete som inte märks på samma sätt. Jag tänker på Lasse som handlade all mat och dessutom ett nytt tält när de gamla blåste bort, på övriga i UK som har tagit ut lag, ringt, mailat och läst resultat, på Allan, Ullis, Jenny och Petra som satt och planerade bilar, tider och sängar i flera timmar, sen kommer jag och meddelar lagändringar så att hälften får göras om,.... Ullis bokade dessutom boendet för flera år sedan, Allan fixade ett läger med jättebra träningar osv, osv.

Avslutningsvis också lite personligt ur UK-perspektivet. Det är så oerhört tråkigt att peta löpare så gärna vill, som är på gränsen och som kanske fallit på målnöret. Den här gången tänker jag främst på Axel O och Vendela som föll ur under sista helgen.

Det går att göra UK-jobbet lättare genom att i stället peta någon som inte skulle blivit lika besviken, men då gör man också våld på sig själv och den uppgift man har, att ta ut det lag som man tror har bäst chans att placera sig så bra som möjligt. Jag önskar såklart egentligen att alla fick springa precis den sträcka de vill, men det går inte 😊

Stafettansvarige Kjelle